

Papa is de baas

Elk jaar, dat wil zeggen vorig jaar en het andere jaar, omdat daarvoor te oud is en ik me dat niet kan herinneren, maken papa en mama veel ruzie over waar we met vakantie naartoe gaan, en dan gaat mama huilen en zegt ze dat ze naar haar mama gaat, en dan huil ik ook omdat ik oma wel heel aardig vind, maar bij haar is er geen strand, en ten slotte gaan we daarheen waar mama wil en dat is niet bij oma.

Gisteren na het avondeten keek papa ons met een boos gezicht aan en zei: 'Luisteren jullie eens goed naar me! Dit jaar wil ik geen discussie, ik ben de baas! We gaan naar het zuiden van het land. Ik heb het adres van een vakantiewoning in Dennenstrand die we kunnen huren. Drie kamers, stromend water, elektriciteit. Ik heb er helemaal geen zin in om naar een hotel te gaan en slecht te eten.'

'Nou schat,' zei mama, 'dat lijkt me een heel goed idee.'

'Leuk!' zei ik en ik begon om de tafel te rennen omdat het wanneer je blij bent lastig is om te blijven zitten.

Papa zette grote ogen op, dat doet hij altijd wanneer hij verbaasd is, en hij zei: 'O ja? Dat is dan afgesproken.'

Terwijl mama de tafel afruimde, ging papa in de kast op zoek naar zijn duikbril om onder water te vissen.

'Reken maar dat wij lekker samen gaan vissen, Nicolaas,' zei papa tegen me.

Ik werd een beetje bang, want ik kan nog niet zo goed zwemmen; als ik goed op het water word gelegd, blijf ik op mijn rug drijven, dat is alles, maar papa zei dat ik me niet ongerust hoefde te maken, dat hij me ging leren zwemmen en dat hij interregionaal kampioen vrije slag was geweest toen hij jonger was, en dat hij nog steeds records zou kunnen breken als hij tijd had om te trainen.

'Papa gaat me leren onder water te vissen!' zei ik tegen mama toen ze uit de keuken terugkwam.

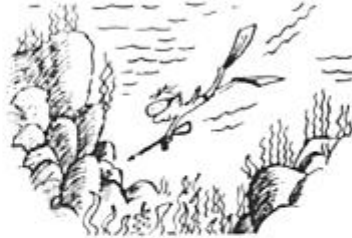
'Dat is heel fijn, schat,' antwoordde mama, 'hoewel er naar het schijnt niet veel vis meer in de Middellandse Zee zit. Er zijn te veel vissers.'

'Dat is niet waar!' zei papa. Maar mama vroeg hem haar niet tegen te spreken waar de kleine bij is en zei dat ze dat zei omdat ze het in een krant had gelezen. En toen pakte ze haar breiwerk, een breiwerk waaraan ze een heleboel dagen geleden was begonnen.

'Maar dan staan we voor gek als er onderwater geen vissen zijn!' zei ik tegen papa.

Papa ging zonder iets te zeggen de duikbril weer in de kast leggen. Ik

was niet erg blij, want het is gewoon zo, elke keer dat ik met papa ga vissen is het hetzelfde liedje: we brengen niets mee terug. Papa ging weer zitten en pakte zijn krant.

‘En waar zijn er dan wel vissen om onderwater op te vissen?’ vroeg ik.

‘Vraag maar aan je moeder,’ antwoordde papa, ‘die is een expert.’

‘In de Atlantische Oceaan, lieverd,’ zei mama tegen me.

Ik vroeg of de Atlantische Oceaan ver weg was van waar wij naartoe gingen, maar papa zei dat als ik een beetje beter oplette op school, ik niet zulke vragen zou stellen en dat is niet erg eerlijk, want we krijgen op school geen les in onderwatervissen. Maar ik zei niets, ik zag dat papa niet zoveel zin had om te praten.

‘We moeten een lijst maken van de dingen die we willen meenemen,’ zei mama.

‘O nee!’ riep papa, ‘dit jaar gaan we niet vermomd als verhuishwagen op vakantie. Zwembroeken, korte broeken, eenvoudige kleren, een paar gebreide vesten...’

‘En pannen, het elektrische koffiezetapparaat, de rode deken en wat vaatwerk,’ zei mama.

Papa sprong op, hij was heel boos, hij deed zijn mond open, maar hij kon niet praten, omdat mama dat in zijn plaats deed.

'Je weet best,' zei mama, 'wat de familie Zwartzaad ons vorig jaar vertelde nadat ze een vakantiewoning hadden gehuurd. Het hele vaatwerk bestond uit drie beschadigde borden en in de keuken twee pannetjes waarvan er één een gat in de bodem had. Ze moesten alles wat ze nodig hadden ter plaatse kopen en dat was peperduur.'

Zwartzaad kan niet roeien met de riemen die hij heeft,' zei papa. En hij ging weer zitten.

'Kan wel zijn,' zei mama, 'maar als je vissoep wilt, kan ik die niet in een pan met een gat erin maken, zelfs niet als het ons lukt om aan vis te komen.'

Nou, toen ging ik huilen, want het is niet leuk om naar een zee te gaan waarin geen vissen zwemmen, terwijl je niet veel

verderop de Atlantische Oceaan hebt die vol vis zit, dat is toch zo? Mama hield op met breien, sloeg haar armen om me heen en zei dat ik niet verdrietig moest zijn om stoute vissen en dat ik elke morgen heel blij zou zijn wanneer ik de zee vanuit het raam van mijn mooie kamer zou zien.

‘Eigenlijk,’ legde papa uit, ‘zien we de zee niet vanuit onze vakantiewoning. Maar ze is niet ver weg, maar twee kilometer. Het was de laatste vakantiewoning die in Dennenstrand nog te huur was.’

‘Natuurlijk, schat,’ zei mama. En toen omhelsde ze me en ik ging op het vloerkleed spelen met de twee knikkers die ik op school van Odo had gewonnen.

‘En is het een kiezelstrand?’ vroeg mama.

‘Nee, mevrouw! Helemaal niet!’ riep papa heel blij. ‘Het is een zandstrand! Heel fijn zand! Op het hele strand is geen kiezelsteen te vinden!’

‘Gelukkig,’ zei mama, ‘dan is Nicolaas tenminste niet de hele tijd bezig steentjes over het water te laten stuiteren. Sinds je

hem dat geleerd hebt, is dat z'n grote hartstocht.'

En ik begon weer te huilen, want het klopt dat het hartstikke leuk is om kiezelsteentjes over het water te laten stuiteren; het lukt me wel eens om ze vier keer te laten opspringen en het is tenslotte niet eerlijk om naar dat oude vakantiehuisje met pannen met gaten erin te gaan, ver van zee, waar je geen kiezelsteentjes en ook geen vissen hebt.

'Ik ga naar oma!' riep ik, en ik gaf een schop tegen een van de knikkers van Odo.

Mama sloeg opnieuw haar armen om me heen en zei dat ik niet moest huilen, dat papa degene van ons drieën was die het meest vakantie nodig had en dat we zelfs als het niet denderend was waar hij naartoe wilde, er toch heen moesten gaan en moesten doen alsof we blij waren.

'Maar, maar, maar...' zei papa.

'Ik wil steentjes keilen!' riep ik.

'Dat kun je misschien volgend jaar doen,' zei mama, 'als papa dan met ons naar Baden aan Zee wil gaan.'

'Waarheen?' vroeg papa, en zijn mond bleef openstaan.

'Naar Baden aan Zee,' zei mama, 'in Bretagne, waar je de Atlantische Oceaan hebt, veel vis en een leuk klein hotel met uitzicht op een strand met zand en kiezelstenen.'

'Ik wil naar Baden aan Zee!' riep ik. 'Ik wil naar Baden aan Zee!'

'Maar lieverd,' zei mama, 'je moet redelijk zijn, papa is de baas.'

Papa streek met zijn hand over zijn gezicht, slaakte een diepe zucht en zei: 'Goed, zo is het wel genoeg! Ik snap het. Hoe heet dat hotel van jou?'

'Hotel Mooie Kust, schat,' zei mama.

Papa zei dat het goed was, dat hij wel zou schrijven om te zien of er nog kamers vrij waren.

‘Doe geen moeite, schat,’ zei mama, ‘dat is al gebeurd. We hebben kamer 29, met uitzicht op zee, en een badkamer.’

En mama vroeg papa stil te blijven zitten, omdat ze wilde kijken of de lengte van de trui die ze aan het breien was goed was. Het schijnt dat de nachten in Bretagne een beetje fris zijn.

